Lietas Nr. 133016216
Lietas arhīva Nr. 104AA-0709-16/3

SPRIEDUMS
Rīgā 2016.gada 11.augustā

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesnese L.Poļakova,
tiesneses B.Būmeistere un I.Amoliņa
apelācijas kārtībā rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par /pers. D/, personas kods /personas kods/, saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $149.^{3\,1}$ panta pirmajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu saistībā ar /pers. D/ iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas rajona tiesas 2016.gada 20.maija spriedumu un

konstatēja

Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Cēsu iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektors S.Sivko 2015.gada 4.novembrī sastādīja /pers. D/ administratīvā pārkāpuma protokolu PF 680131, par to, ka 2015.gada 4.novembrī plkst.13.39 Amatu novadā, Drabešu pagastā, pa autoceļu Rīga-Veclaicene 72.km, virzienā uz Veclaicenes pusi, /pers. D/ vadīja transportlīdzekli VW Passat, ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ pa 920.ceļa apzīmējuma līnijas šķērsošanu no nepārtrauktās līnijas puses, apdzenot priekšā braucošo transportlīdzekli.

Ar savu rīcību /pers. D/ pārkāpis Ceļu satiksmes noteikumu 314.punktā noteiktās prasības un izdarījis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $149.^{3\,1}$ panta pirmajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu. /pers. D/ uzlikts naudas sods 55 EUR apmērā.

Sastādīto administratīvā pārkāpuma protokolu /pers. D/ pārsūdzēja.

Ar Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Cēsu iecirkņa Kārtības policijas nodaļas priekšnieces V.Cīrules 2015.gada 11.decembra lēmumu Nr.PF 680131/1 Vidzemes reģiona pārvaldes Cēsu iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektors S.Sivko 2015.gada 4.novembrī sastādītais administratīvā pārkāpuma protokols atstāts negrozīts un /pers. D/ sūdzība noraidīta.

Nepiekrītot Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Cēsu iecirkņa Kārtības policijas nodaļas priekšnieces V.Cīrules 2015.gada 11.decembra lēmumam Nr.PF 680131/1, /pers. D/ iesniedza sūdzību tiesā.

Ar Rīgas rajona tiesas 2016.gada 20.maija spriedumu atstāts negrozīts Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Cēsu iecirkņa 2015.gada 11.decembra lēmums Nr.PF 680131/1, bet /pers. D/ sūdzība noraidīta.

Pirmās instances tiesa, pārbaudot iestādes lēmuma motivāciju, atzinusi, ka tā ir pareiza un pilnībā pietiekama, tiesa pievienojusies tai, līdz ar to izvērstāku argumentu izklāstu nenorāda. Papildus pirmās instances tiesa vērtējusi sūdzībā norādītos argumentus.

Tā pirmās instances tiesa vērtējusi sūdzībā norādīto par transportlīdzekļa valsts reģistrācijas numuru un atzinusi, ka nevar nepiekrist sūdzības iesniedzējam, ka policijas pārstāvji nolaidīgi veikuši savus darba pienākumus, taču, izvērtējot protokolu-lēmumu, inspektoru dienesta ziņojumus, iestādes lēmumu, sūdzības motīvus un iesniegto izziņu no LPKS "/Nosaukums/" par transportlīdzekli, kas nodots /pers. D/ lietošanā, to, ka pārkāpuma konstatēšanas vietā un laikā /pers. D/ atradās apturētajā transportlīdzeklī, tiesai neradās šaubas par to, ka /pers. D/ vadīja transportlīdzekli VW Passat, ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/. Šādu procesuālo defektu – drukāta burta formāta ierakstīšanu rakstītā burta vietā – tiesa atzinusi par tādu, kas neietekmē lietas apstākļu noskaidrošanu, pārkāpuma juridisko kvalifikāciju.

Tāpat pirmās instances tiesa vērtējusi sūdzībā norādīto par iestādes atbildē norādīto attiecībā par pārkāpuma izdarīšanas laiku un atzinusi, ka tā ir pārrakstīšanās kļūda, kas, izvērtējot lietā esošos pierādījumus – protokolu-lēmumu, dienesta ziņojumus – nerada šaubas par pārkāpumu izdarīšanas laiku. Tiesai neradās šaubas arī par pārkāpuma izdarīšanas vietu, jo tas ir fiksēts administratīvā pārkāpuma protokolā, apstiprinās ar inspektoru trim dienesta ziņojumiem.

Pirmās instances tiesa vērtējusi sūdzībā norādīto par apturēšanas iemeslu, par to, ka transportlīdzekli apturēja nevis Ceļu policijas automašīna, bet gan parasta policijas automašīna, kas nebija aprīkota ne ar radaru, ne ar video reģistrēšanas iekārtu.

Pirmās instances tiesai neradās šaubas par to, ka /pers. D/ izdarīja administratīvo pārkāpumu, par kuru viņam sastādīts protokols-lēmums un uzlikts naudas sods 55 EUR apmērā, atzinusi, ka ar protokolu-lēmumu, inspektoru dienesta ziņojumiem, ir pierādīts, ka /pers. D/ 2015.gada 4.novembrī plkst.13.39 Amatu novadā, Drabešu pagastā, pa autoceļu Rīga-Veclaicene 72.km, virzienā uz Veclaicenes pusi, vadīja transportlīdzekli VW Passat, ar valsts reģistrācijas numuru /TL

numurs/ un apdzenot priekšā braucošo transportlīdzekli, šķērsoja 920.ceļa apzīmējumu - nepārtraukto līniju. Pirmās instances tiesa nekonstatēja iemeslu, kādēļ policijas darbiniekiem protokolā un ziņojumos būtu jānorāda tādi apstākļi, kas neatbilst patiesībai.

Pirmās instances tiesa konkrētajā gadījumā piešķīrusi augstu ticamību policijas amatpersonu norādītajam par pārkāpuma faktiskajiem apstākļiem, bet /pers. D/ argumentus vērtējusi kā mēģinājumu izvairīties no atbildības un soda par izdarīto pārkāpumu.

Par Rīgas rajona tiesas 2016.gada 20.maija spriedumu /pers. D/ (turpmāk arī – sūdzības iesniedzējs) iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt ar administratīvā pārkāpuma protokola Nr.PF 680131 noteikto sodu, Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Cēsu iecirkņa lēmumu Nr.PF 680131/1, kā arī Rīgas rajona tiesas spriedumu pilnā apmērā.

Sūdzības iesniedzējs apelācijas sūdzību pamato ar to, ka ir pārkāpta virkne viņa tiesību, kā arī Rīgas rajona tiesa neizskatīja lietu pēc būtības, bet tikai konstatējusi faktus no Ceļu satiksmes noteikumiem un Administratīvo pārkāpuma kodeksa.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka viņam inkriminētajā pārkāpumā nav neviena cita pierādījuma no Valsts policijas puses, kā tikai trīs policistu paskaidrojumi un viņa iesniegums Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Cēsu iecirknim. Saskaņā ar administratīvā procesa principu *in dubio pro civis* (visas šaubas par labu cilvēkam) pierādīšanas nastai jāgulstas pēc iespējas uz amatpersonu, un šaubu gadījumā risinājumam jābūt par labu indivīdam. Nav foto vai video pierādījumu, liecinieku liecības, respektīvi, nav neviena pierādījuma, kas pierādītu viņa vainu. Izņemot policijas ziņojumus ar nepatiesu informāciju, citu pierādījumu par pārkāpumu nav.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka policistu ziņojumi, kā pierādījumi ir jāvērtē kritiski, jo šādi ziņojumi tradicionāli ir tikai policistu vēlmju izklāsts par to, kā viņi vēlējās, lai būtu patiesībā noticis, kā arī policisti ir ieinteresēti sniegt paskaidrojumus sev par labu, ko norādījusi arī Administratīvā rajona tiesa 2012.gada 19.decembra spriedumā, lietā nr. 142263211, norādot, ka „šiem ziņojumiem nevar dot priekšroku, jo arī policijas darbinieks ir ieinteresēts sniegt paskaidrojumus sev par labu". Konkrētajā gadījumā ziņojumus sastādījušas tās pašas policijas amatpersonas, kuras izvirzīja apsūdzību pārkāpuma izdarīšanā. Norāda, ka viņa gadījumā netika ievērots arī nevainīguma prezumpcijas princips, jo tika atzīts par vainīgu pārkāpuma izdarīšanā, neņemot vērā, ka lietā pierādījumu viņa vainai nemaz nav.

Tāpat sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesa, Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Cēsu iecirkņa lēmumā, par nepareizu viņa vadītās automašīnas numura uzrādīšanu atzinusi par procesuālu defektu, bet tanī pašā laikā laiku, kad policisti esot ievērojuši, ka pārkāpis Ceļus satiksmes noteikumus - par pārrakstīšanās kļūdu no Valsts Policijas darbinieku puses. Sūdzības iesniedzēja ieskatā šāds tiesas skaidrojums jau vien parāda nevienlīdzīgu attieksmi pret abām pusēm. Norāda, ka protokolā un Valsts policijas lēmumā minētie atšķirīgie laiki ļoti maina lietas būtību, jo kā jau minējis savā sūdzībā Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldei, viņa vadītais auto nav vienīgais šāda veida auto modelis Latvijā un nav vienīgais ar šādu krāsojumu. Līdz ar to var arī uzskatīt, ka policijas ekipāža ir kļūdījusies ar auto noteikšanu.

Sūdzības iesniedzējs savā sūdzībā atsaucies un citējis vairākus citu tiesu spriedumus, kā piemēram, Administratīvās rajona tiesas (Valmiera) spriedumu lietā Nr.142012209 no 2011.gada 16.februāra, Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 13.septembra sprieduma lietā Nr.42745908 11.punktu, Administratīvās rajona tiesas 2006.gada 24.maija spriedumu lietā Nr.A42433505, Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2010.gada 1.jūlija lēmumu lietā Nr.127055610, kā arī Satversmes tiesas 2002.gada 20.jūnija spriedumu lietā Nr.2001-17-0106, Augstākās tiesas 2015.gada 6.novembra spriedumu lietā Nr.SKA-482/2015, u.c.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{20} panta pirmo daļu un 289.^{21} panta pirmo un otro daļu, 2016.gada 22.jūnijā Krimināllietu tiesas kolēģija (turpmāk – tiesas kolēģija) pieņēmusi lēmumu par administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanu rakstveida procesā.

Apstākļus, kas liecinātu par nepieciešamību apelācijas sūdzību izskatīt tiesas sēdē, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21} panta trešo daļu, tiesas kolēģija nav konstatējusi.

Kā izriet no administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem noraidījumi tiesas

sastāvam lietas izskatīšanai rakstveida procesā pieteikti nav.

Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzībā izteikto lūgumu, tiesas kolēģija atzīst, ka Rīgas rajona tiesas 2016.gada 20.maija spriedums ir atstājams negrozīts, bet iesniegtā apelācijas sūdzība noraidāma.

Papildus tiesas kolēģija izsaka arī savus secinājumus par apelācijas sūdzībā norādīto.

Nepamatots ir sūdzības iesniedzēja norādītais, ka pirmās instances tiesa neizskatīja lietu pēc būtības.

Pirmās instances tiesa vispusīgi izvērtējusi konkrētās lietas apstākļus un izvērtējusi /pers. D/ iesniegtajā sūdzībā pirmās instances tiesai ietvertos argumentus. Līdz ar to tiesas kolēģija saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{22} panta pirmo daļu, 289.^{13} panta trešo daļu pievienojas pirmās instances tiesas nolēmuma motivācijai.

Tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertā motivācija ir pareiza un pilnībā pietiekama, lai konstatētu, ka /pers. D/ vaina Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.$^{3\ 1}$ panta pirmajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīta. Tiesas kolēģija nekonstatē, ka lietas izskatīšanā nav objektīvi izvērtēti pierādījumi un izdarīti kļūdaini secinājumi.

No iesniegtajā sūdzībā paustajiem argumentiem secināms, ka tiek vērsta tiesas uzmanība uz to, ka policijas darbinieki ir kļūdījušies, ka lietā esošie pierādījumi ir apšaubāmi, policijas darbinieku ziņojumi ir vērtējami kritiski, tie nav atzīstami par pieļaujamiem un ticamiem pierādījumiem, izdarītas atsauces uz vairākiem citu tiesu spriedumiem.

Tāpat kā pirmās instances tiesa, arī tiesas kolēģija nekonstatē apstākļus, kādēļ policijas darbiniekiem protokolā un ziņojumos būtu jānorāda tādi apstākļi, kas neatbilst patiesībai.

Tiesas kolēģija nekonstatē nevienu ticamu un pārliecinošu pierādījumu tam, ka policijas darbinieki būtu ieinteresēti sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu un uzlikt sodu par pārkāpumu, kas patiesībā nav noticis. Izskatāmajā gadījumā nav nekāda pamata uzskatīt, ka policijas darbinieki būtu personīgi tieši vai netieši ieinteresēti sodīt /pers. D/, turklāt, sniedzot nepatiesas ziņas, apzinoties, ka par šādu nelikumīgu rīcību pret pašu policijas darbinieku varētu iestāties negatīvas sekas. Tāpat tiesas kolēģijai nav pamata izdarīt secinājumu, ka policijas darbinieki būtu kļūdījušies pārkāpuma veikušās automašīnas noteikšanā.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 244.pants noteic, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas materiāliem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

No minētā secināms, ka to, cik ticamas pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, jāizvērtē, aplūkojot visus procesā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Tikai pastāvot saprātīgām šaubām, kuras nevar novērst, tās jāvērtē par labu pārkāpējam.

Tiesas kolēģija nekonstatē tādas saprātīgas šaubas, kuras būtu vērtējamas par labu pārkāpējam. Fakts, ka persona, kas ir saukta pie administratīvās atbildības pauž atšķirīgu viedokli un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu, lai atceltu pirmās instances tiesas spriedumu.

Tiesas kolēģija atzīst, ka tiesa nevar izlemt konkrētās lietas apstākļus, vērtējot vienīgi sūdzībā norādīto un paļaujoties uz pārkāpēja norādīto apgalvojumu patiesumu, pretējā gadījumā katrs tiesībsargājošās iestādes personai izdots nelabvēlīgs lēmums būtu atceļams pie apstākļiem, kad persona izvirza notikušo apstākļu sev izdevīgu versiju, kas, viņaprāt, ir ticama un pieļaujama, tomēr ar lietā esošajiem materiāliem nav pierādāma.

Attiecībā par sūdzībā izdarītajām atsaucēm uz vairākiem citu tiesu spriedumiem tiesas kolēģija norāda, ka konkrētajā gadījumā minētās atsauces nav ņemamas vērā, jo katra administratīvā pārkāpuma lieta pēc tās būtības un faktiskajiem apstākļiem ir individuāla un pierādījumi tiek vērtēti pēc iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas materiāliem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Sūdzības iesniedzējs norādījis, ka lietā nav ne foto, ne video pierādījumu, respektīvi, nav neviena pierādījuma, kas pierādītu viņa vainu. Ir tikai policijas darbinieku ziņojumi.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta astotā daļa noteic, ka [..] nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe attiecībā pret pārējiem pierādījumiem. Tiesas kolēģija norāda, ka fotogrāfijas vai video, ir tikai viens no pierādīšanas līdzekļiem. Foto, video fiksācijas trūkums lietā neliedz novērtēt faktiskos apstākļus un konstatēt to atbilstību likumā paredzētajam pārkāpumam, jo par pierādījumu kalpo arī pats administratīvā pārkāpuma protokols.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta ceturtā daļa noteic, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Tiesas kolēģija, atkārtoti pārbaudot un izvērtējot lietā esošos pierādījumus, atzīst, ka lietas materiālos esošie pierādījumi ir pietiekami un atzīstami par pieļaujamiem, lai nešaubīgi apgalvotu, ka izskatāmajā gadījumā /pers. D/ ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $149.^{31}$ panta pirmajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu.

Sūdzības iesniedzēja subjektīvais lietas apstākļu vērtējums nevar būt par pamatu pierādījumu pieļaujamības apstrīdēšanai, ja tos neapstiprina citi objektīvi pārbaudāmi fakti.

Tiesas kolēģija secina, ka sūdzības iesniedzējs apelācijas sūdzībā nav norādījis nevienu jaunu apstākli, kas nebūtu bijis zināms pirmās instances tiesai, taisot spriedumu.

Citus apstākļus, kurus pirmās instances tiesa nebūtu vērtējusi, vai kuri būtu par pamatu likumīga un pamatota pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai, tiesas kolēģija nekonstatē.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir pamatots, likumīgs un atstājams negrozīts, bet /pers. D/ iesniegtā apelācijas sūdzība ir noraidāma kā nepamatota.

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $289.^{12}$ panta otrā daļas 1.punktu, $289.^{21}$ pantu un $289.^{22}$ pantu, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

nosprieda

atstāt negrozītu Rīgas rajona tiesas 2016.gada 20.maija spriedumu, bet /pers. D/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese L.Poļakova

Tiesneses B.Būmeistere

I.Amoliņa